

Po třech týdnech v Římě jsem teď na nějaký čas v Capeně. Jím jen trochu, kouřím denně čtyři cigarety. Od rána do večera se učím italštinu, vycházím jen na krátké procházky. Bydlím tady sám ve středověku, neboť celá část Capeny, v níž je i tenhle domek, je původní, středověká. Některé interiéry jsou poněkud adaptované, nejsou to ovšem žádné turistické atrapy – tady se opravdu žije. Domek stojí na skále a já se dívám z okna hluboko do údolí. Všude desítky divokých koček, jedna občas vyskočí do mého okna a kouká; za chvíli jde zase po svých. Po stěnách leze exotický hmyz...

Hned zkraje jsem si řekl, že musím tenhle středověk vidět i zdola, z údolí. Vyrázil jsem v kraťasech a tričku s krátkým rukávem, ale brzy jsem zjistil, že do údolí žádná rozumná cesta nevede... Z výletu jsem se vrátil zakrvácen a jeho druhá polovina byla už pouhým zápasem o možnost návratu. Rány se začaly hojit už druhý den, zato mi na rukou a na nohou začaly naskakovat puchýřky, které obzvlášť v noci hrozně svědí. Po většinu cesty nebylo kvůli přebujelé vegetaci prakticky možné najít pevnou půdu pod nohama, vše se odehrávalo v prudkém svahu a zachytit ses mohl buď ostrých trav, nebo trnovitých šlahounů.

Teplota jistě 40 stupňů ve stínu, pot mi stékal až do očí a nebylo možné jej utřít, neboť každou chvíli hrozil pád kamsi zpět, do nebezpečné a zraňující hlubiny, dozadu po svahu...